

Halløj derhjemme!

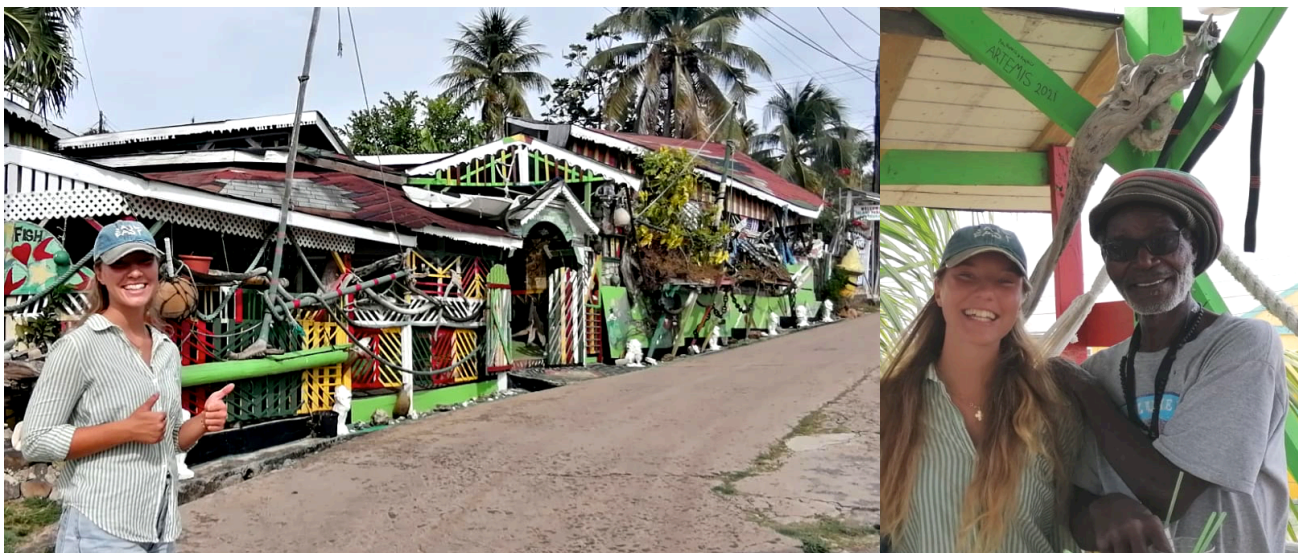
Her kommer der nogle små og sjove beretninger fra nogle af vores fantastiske oplevelser i Grenadinerne!

I forlængelse af Union Island ligger der en lille ø, der hedder Frigate Island. Formegentlig opkaldt efter fregat-fuglene, som svæver rundt over øen på de opadgående luftstrømme. For at komme ud til øen, skal man igennem et mangrove-område, som er omdannet til et skønt natur- og fuglereservat. Mangroveskoven er nemlig hjemsted for fiske- og fugleyngel, og så er mangrove-træerne i sig selv meget fascinerende, da det er en saltvandsplante og er sit eget lille økosystem.

Da jeg gik derud med nogle venner, var formålet at bestige den lille klippeø for enden af naturreservatet. Imens vi gik, fik vi en ekstra følgesvend med, nemlig en hund. Der er rigtig mange hjemløse hunde herovre, så vi tænkte, at den bare tiggede efter mad. Den blev dog ved med at følge os, igennem mangroveskov, op i udkigstårne, over hængebroer og hele vejen ud til Frigate Island. Den holdte pænt sin "plads" i karavanen, og ventede altid på, at alle var med. På et tidspunkt kom vi til en klippevæg, hvor vi skulle klatre et par meter op. Vi stod længe og kiggede på hunden og overvejede, om vi kunne tage den med på ryggen. Vi endte dog med at efterlade den for foden af klippevæggen, hvilket skar i vores hjerter, da den begyndte at pive så frygteligt. Pludselig stoppede piveriet dog, og så stod hunden lige ved siden af os! Tænk sig, at den helt selv kravlede med os til toppen! På vej tilbage var den dog mindst lige så udkørt som os andre, så da vi satte os på en bar og fik en bid mad, lagde den sig under bordet og faldt i søvn.

Vi var så trætte i benene, at vi ikke orkede at gå hjem igen. Vi prøvede derfor at få fat i en taxi, men de kan ikke opstaves om søndagen. En af de lokale kørte os derfor hjem i sin pickup, hvor vi alle sad ude bag på ladet og holdte fast, så vi ikke røg af i svingene. Det var super hyggeligt at sidde sammenklumpet deromme, men dog også lidt nervepirrende; Chaufføren havde nemlig sagt, at vi ikke måtte læne os op ad bagklappen, da den ikke sad ordentlig fast. Jeg sad selvfølgelig bagerst og klamrede mig derfor til kanten, da jeg ingen intention havde om at trille af ladet. Sjældent oplever man en sightseeingtur i det fri, så sjov som denne.

På øen Mayreau ligger der en ret så unik bar, ”Robert’s”. Udefra ligner det en værre rodebutik, hvilket den egentlig også er indeni. Specielt fordi, at personalet lå og sov på bordene, da vi kiggede ind. De havde haft et brag af en fest dagen før. Ikke desto mindre, var Robert klar til at fortælle røverhistorier og servere kolde drikkevarer til os. På grund af Corona havde han dog kun enkelte sodavand, som vi måtte dele. Pomfritter kunne vi heller ikke få, da der ikke var én enkelt kartoffel at opdrive på hele øen. Herovre laver de nemlig pomfritterne helt fra bunden

Stemningen fejlede dog ingenting. Vi kunne se fra første øjekast, at ”Robert’s” var en velbesøgt bar af turister, specielt sejlere. Overalt indenfor hang der nemlig nationalitetsflag i loftet, som sejlerne havde givet til Robert. På væggene var der også skrevet navne og små hilsner overalt som var helt sjove at læse. ”Robert’s” er nemlig ikke en helt almindelig bar, men en hyldest til Bob Marley og rastafari-kulturen. Robert har selv stået for den kreative og charmerende bygning og er umådelig stolt af sit arbejde. Derudover er han også en legende i sig selv og bruger en masse tid sammen med sine kunder. Da vi var de eneste gæster på pågældende tidspunkt, havde han tid til at snakke med os om alt lige fra sit nyeste byggeprojekt og gebis til lokalpolitik og Corona. Alt er ”one love” og ”no stress” på ”Robert’s”.

Vi sejler på kryds og tværs af øerne her i Grenadinerne hele tiden. En dag skete der dog det, til vores store

overraskelse, at der ikke længere var overensstemmelse mellem ror og rat. Når vi sejlede ligeud på rettet, sejlede vi bestemt ikke ligeud i virkeligheden, og det blev kun værre, jo længere vi sejlede. Vi måtte derfor afmontere rattet, skille rat-piedestalen ad og sende en mand i vandet, for at se på rorets position. Det viste sig, at en aksel mellem styresystemet og rorkvadranten var under pres, når vi havde rattet helt til styrbord. Dette pres forsagede, at kron/spidshjulet blev løftet op fra tandkransen, hvilket fik tandhjulet til at hakke over og forskyde sig. Da vi havde det hele skilt ad, kunne vi lige så godt fedte det hele godt ind!

Det var et helt dagsprojekt med fejlfinding, nørklen, og problemløsning. Vi startede lige efter morgenmaden, og pludselig gik solen ned. Men, nu kører rattet som smurt, og vi er stensikre på, at vi sejler ligeud på både ror og rat.

Peggy's Rock er det højeste punkt på øen Bequia, og vi havde set, at man kunne gå derop. Vi ville rigtig gerne prøve det og fik derfor fat i en taxachauffør, som kunne køre os hen til foden af "bjerget".

En lille sidebemærkning:

Taxaerne herovre er bestemt ikke ligesom derhjemme. På grund af klimaet er det rarest, at bilerne er åbne. Derfor er taxaen i bund og grund en pick-up-truck, hvor der er sat en hesteskoformet bænk på ladet med et tag over. Så sidder man derude bagved i al slags vejr, ikke mindst den dejlige kølende brise. Da der principielt kan presses over 11 mand sammen, på sådan et lad, så er der jo forståeligt nok ikke plads til sikkerhedsseler. Hvis man sidder bagerst skal man derfor lige passe på, at man ikke bliver slynget ud i et sving. De kører nemlig ikke helt langsomt herovre!

Ved Peggy's Rock satte taxaen os af et sted, hvor der angiveligt skulle være en sti hele vejen op til toppen. Det syntes vi også der var... indtil vi efter få minutters gang stod ansigt til ansigt med en bjergside tæt begroet og ufremkommelig. I bagklogskabens lys burde vi nok have taget en machete med! Vi prøvede dog at snige os, krybe og klatre op ad små dyrestier, og slutteligt lykkedes det rent faktisk, at nå toppen. Og wow, sikke en udsigt der mødte os! Vi kunne overskue hele Bequia, ankerbugten vi lå i og endda også mange af de andre øer i ø-rækken. Udover den gode udsigt, bød toppen også på masser af vind, som kunne køle os ned efter den lange gåtur. Det var det hele værd!

Turen nedad var mindst lige så anstrengende. Her skulle vi nemlig hoppe fra sten til sten i et udtørret vandløb ned ad bjergsiden. Da vi endelig var nede igen, belønnede vi os selv med, at bestille 2 kolde sodavand til hver. Én til hurtig nedkøling og én til nydelse.

Peggy's Rock har fået sit navn fra en af de lokale kvinder. Hun skulle efter sigende have begivet sig op på toppen om morgenen, for at overskue havet og kigge efter fiskestimer. Når hun kom ned igen kunne hun derfor informere de lokale fiskere om, hvor de skulle fiske henne netop den dag. Og sådan gjorde hun hver evig eneste dag! Hun må godt nok have haft en god kondition, for vi var helt færdige efter blot at have gjort det én gang.

Hilsen Artemis!